

Když otevřeme učebnici dějepisu nebo literatury pro gymnázia či jakoukoli publikaci pojednávající o dějinách umění a vyhledáme kapitolu Renesance, najdeme vždy spoustu informací o renesanční kultuře, resp. o malířství, sochařství, architektuře, možná i poezii a divadle. Jen o hudbě ani zmínka! Jako by hudba ani nebyla uměním! Není snad hudba součástí kulturního dědictví našich předků? Jsou snad hudební památky renesance méně dokonalé než sochy či obrazy té doby? Hudba vždy byla, je a bude součástí naší kultury, našeho lidství, a proto si zaslouží naši pozornost a obdiv. Vždyť i skladatelé, pěvci a hudebníci byli ve své době velmi obdivováni. Lze dokonce říci, že ve své době byli slavnější než malíři a sochaři. Hudba je umění plynoucí v čase, komunikace s hudbou je tedy vázána na čas, na postupné odhalování struktury sdělení. Hudba existuje, dokud ji vnímáme, ale když dozní, je nenávratně pryč. Nemůžeme ji vidět jako průčelí domu, kolem kterého chodíme, nemůžeme si na ni sáhnout jako na sochu na mostě. O to víc potřebuje pomoc učitelů a nadšených muzikantů, aby jí pomohli oživit, aby se dostala do povědomí a srdcí dnešních lidí. Zároveň se však musíme vyvarovat opačné chyby: vyjmout hudbu z doby jejího vzniku, zabývat se jejími klenoty a přitom zapomenout na toho, kdo tuto hudbu napsal, kdo ji hrál a kdo poslouchal, by bylo stejně nesprávné jako ji vynechat ve výkladu dějin úplně. Vždyť hudba často vzniká jako reakce na politickou, sociální a kulturní situaci dané doby. Nemůže vzniknout jen sama ze sebe ani nemůže pro sebe samu existovat. Budeme-li ji tedy poznávat odděleně od původního celku, vznikne nám torzo možná sice zajímavé, leč neúplné a skutečnosti vzdálené.